ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Kazachstán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. CPR-22514-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2025, č. j. CPR-22514-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí"), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 7. 2025, č. j. KRPA-206599-15/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí"), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce je viněn z neoprávněného pobytu, a to v období od 1. 2. 2025 do 29. 6. 2025. Napadané rozhodnutí nepřiměřeně přísné, neboť se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se na území České republiky (dále jen „ČR“) dopustil, přičemž nad ním vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Stran důvodů vzniku neoprávněného pobytu je pak zjevné, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace, přičemž pohnutky žalobce oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti. Jeho jednání je třeba vnímat jako natolik ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, že je možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem, tj. cestou rozhodnutí dle § 50a zákona, potažmo cestou opatření na dobu 6 měsíců. Uložení správního vyhoštění se zákazem pobytu na jede rok je mimořádně přísné a porušující § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu. Doba nelegálního pobytu trvala necelých pět měsíců, pročež je asymetrické, aby bylo vůči žalobci působeno zákazem vstupu na území EU v rozsahu 1 roku, a to tím spíše, že s policejním orgánem vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Žalobce pochází z poměrně chudého státu, pročež jej ke spáchání posuzované protiprávnosti dovedla tíživá osobní situace, nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Účastník je občanem Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží 102. místo, zatímco ČR se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje pouze 5 až 10 dolarů, pročež jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Žalobce k nelegální práci dohnala zoufalá osobní situace, přičemž mu již bylo dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem, a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. V této souvislosti je třeba zmínit, že v důsledku toho, že účastníkův domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii ČR. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoliv protiprávnostem. Žalobce se nachází ve věku, kdy jde předpokládat, že se poučí ze svého dřívějšího pochybení a dále se vyhne jakémukoliv porušování pobytových povinností. Věk žalobce, jeho dřívější bezproblémové chování, součinnost ve vztahu k policejnímu orgánu, doznání či nikterak dramaticky dlouhá doba protiprávního stavu tak nebyla v řízení dostatečně zohledněna, v čemž žalobce spatřuje porušení § 174a zákona.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

5. Dne 29. 6. 2025 byla provedena pobytová kontrola v Praze 9, kde byl kontrolován cizinec, který předložil cestovní doklad Kazachstánu, ve kterém bylo otištěno vstupní razítko ze dne 22. 1. 2024. Dále zde měl již neplatné litevské turistické vízum s dobou platnosti od 20. 1. 2024 do 12. 2. 2024, na 9 dní, počet vstupů: 1.

6. Vzhledem k tomu, že cizinec žádným jiným pobytovým či vízovým oprávněním nedisponoval, bylo dne 29. 6. 2025 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

7. Cizinec do protokolu o výslechu účastníka uvedl, že do schengenského prostoru, respektive na území ČR, přicestoval letecky dne 22. 1. 2024 na základě víza typu „C“. Získat litevské vízum bylo jednodušší a potřeboval ihned vycestovat z Kazachstánu. Přicestoval cíleně za prací. V ČR má bratra, který je ve stejném pobytovém postavení jako cizinec. Je si plně vědom toho, že nemá pobytové oprávnění. Na území domovského státu se nachází manželka a čtyři děti. V ČR se zdržuje v Praze, ale neví adresu, zdravotní pojištění nemá. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU a nemá zde žádné příbuzné. Dále pak nemá žádné vazby k ČR, závazky nebo pohledávky. Ohledně nemožnosti ve vycestování z území ČR, cizinec uvedl, že na území domovského státu si půjčil peníze, byl garantem svého známého, ale on je nevrátil, věřitelé chtějí dluh splatit.

8. Prvostupňovým rozhodnutím bylo uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu jeden rok.

9. V odvolání cizinec uvedl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku pro podezření z nelegálního pobytu, kterého se měl dopustit v období od 1. 2. 2025 do 29. 6. 2025. Cizinec při svém pobytu překročil možnosti původně uloženého krátkodobého víza vydaného Litvou, avšak doba neoprávněného pobytu byla relativně krátká, kdy právě doba trvání protiprávního stavu je jedním z ukazatelů dle § 174a zákona o pobytu cizinců, který ovlivňuje přiměřenost rozhodnutí. Cizinec nevnímá protiprávní stav v trvání několika týdnů jako natolik intenzivní porušení zákona, a to zvláště s přihlédnutím k dosavadní bezúhonnosti cizince a součinnosti. Doba zákazu pobytu jeden rok je v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že cizinec je státním příslušníkem třetí země uvedené v příloze I nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 (republika Kazachstán), při překračování vnějších hranic členských států EU je povinen disponovat platným vízem nebo jiným pobytovým oprávněním. V protokolu cizinec uvedl, že na území ČR přicestoval dne 22. 1. 2024, což je i potvrzeno vstupním razítkem v cestovním dokladu. Cizinec vstoupil na základě litevského turistického víza. Cizinec mohl setrvat na území 9 dní což znamená do 31. 1. 2024. Cizinec byl tedy v období od

1. 2. 2024 (vyčerpaných 9 dní) do 29. 6. 2025 (pobytová kontrola) na území neoprávněně, ač k tomu nebyl oprávněn. Stanovená doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, i způsob rozhodnutí zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech, i když jde o dobu spíše mírnou. V rámci správního řízení bylo řádně vyžádáno závazné stanovisko OAMP dle § 120a téhož zákona a byly tedy splněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jako stěžejní námitku cizinec uvedl, že doba neoprávněného pobytu byla relativně krátká, kdy protiprávní stav trval několik týdnů. Žalovaný k této námitce zdůraznil, že cizinec na území ČR zdržoval bez oprávnění od 1. 2. 2024 do 29. 6. 2025, tedy více než šestnáct měsíců. Doba trvání protiprávního stavu je zásadním kritériem při posuzování přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců (což uvádí i sám právní zástupce cizince), a proto nelze stav popsaný jako „několik týdnů“ hodnotit jinak než jako značně nepřesný, a to s přímým dopadem na relevanci vznesené námitky. K dalším kritériím dle citovaného ustanovení žalovaný uvedl, že cizinec nebyl nikdy registrován na území ČR u příslušného útvaru cizinecké policie, čímž porušil svou oznamovací povinnost dle § 93 zákona o pobytu cizinců, po celou dobu neoprávněného pobytu neměl sjednané zdravotní pojištění, čímž dále porušoval povinnosti uložené právním řádem, zdržoval se na území bez jakéhokoliv oprávnění po dobu delší než 16 měsíců, cizinec vstoupil na území EU na základě turistického víza vydaného Litvou, přičemž se od počátku zdržoval výhradně na území ČR, což je v rozporu s účelem uděleného víza, nemá na území ČR žádné rodinné, pracovní či jiné sociální vazby, které by svědčily pro hlubší integraci do společnosti. Z výše uvedeného plyne, že cizinec nejenže pobýval na území neoprávněně, ale vědomě nenaplňoval základní zákonné povinnosti, které se vztahují i na krátkodobě či nelegálně pobývající cizince. Nejedná se tedy o pouhé pasivní „překročení doby pobytu“, ale o aktivní vyhýbání se právnímu režimu ČR. S ohledem na to žalovaný konstatoval, že by sám považoval za přiměřené uložení správního vyhoštění na dobu delší než jeden rok, s ohledem na závažnost a délku porušení. Nicméně, vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně již uložil délku vyhoštění v délce jednoho roku a nejedná se o nezákonný nebo zjevně nepřiměřený zásah, není dán důvod ke změně napadeného rozhodnutí. V daném případě nebyly zjištěny žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by svědčily o nepřiměřeném zásahu do práv cizince. Cizinec na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí, ani jiný významný osobní nebo sociální ukotvující prvek, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Naopak v domovském státě má cizinec veškeré své rodinné příslušníky. Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Skutečnost, že se jedná o první protiprávní jednání, sice může být obecně považována za polehčující okolnost, nicméně sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Cizinec se dopustil vědomého porušení pobytového režimu na území členských států EU po dobu přesahující 16 měsíců, což není zanedbatelná doba, cizinec si nelegálního pobytu byl vědom. V průběhu tohoto období nedisponoval žádným vízem ani jiným pobytovým oprávněním. Dle aktuální lustrace v evidencích Policie ČR k vycestování cizince nedošlo, z čehož je zřejmé, co si myslí o právním systému ČR. V neposlední řadě je nutno uvést, že pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, je

možné se domnívat, že by cizinec i nadále pokračoval ve svém neoprávněném pobytu. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednil jak polehčující (spolupráce při řízení), tak přitěžující okolnosti (dlouhodobý neoprávněný pobyt, vědomé porušení povinností). Na základě tohoto vyváženého hodnocení stanovil dobu vyhoštění v délce jednoho roku, čili v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby, což je při možnosti uložení až 5 let zcela přiměřené a v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s."), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*.

13. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

14. Soud předesílá, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu, přičemž míra precizace žalobní argumentace velmi významně určuje to, jaké odpovědi se žalobci od soudu dostane (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).

15. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, neboť šlo o historicky první porušení zákona, šlo o exces, vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil že vycestuje, k porušení zákona jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, doba nelegálního pobytu trvala necelých pět měsíců, proto není odpovídající délka zákazu

pobytu jeden rok, žalobce poukázal na chudobu Uzbekistánu. Žalobce je mladý a ze svého jednání se poučí.

16. Stěžejní žalobní argumentace se zcela míjí s obsahem správního spisu a s okolnostmi případu žalobce, když doba nelegálního pobytu žalobce byla určena nikoliv od 1. 2. 2025 do 29. 6. 2025, jak se domnívá žalobce, ale od 1. 2. 2024 do 29. 6. 2025. Na tuto skutečnost žalobce upozornil již žalovaný. Dále žalobce popisuje ekonomickou situaci v Uzbekistánu, přitom pochází z Kazachstánu, nejde přitom zjevně o ojedinělou nesprávnost, když tento stát zmiňuje třikrát, ve vztahu k situaci v Kazachstánu, tedy vlasti žalobce, není uvedeno v žalobě nic.

17. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

18. Správní orgán I. stupně hodnotil zejména délku protiprávního jednání, která činila více než 16 měsíců, porušení povinnosti definované § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, ve prospěch hodnotil spolupráci se správním orgánem. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že stanovená doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území a na území členských států EU a smluvních států, i způsob rozhodnutí zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech, i když jde o dobu spíše mírnou, po kterou nelze umožnit vstup na území. Cizinec byl tedy v období od 1. 2. 2024 (vyčerpaných 9 dní) do 29. 6. 2025 (pobytová kontrola) na území neoprávněně, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy více než šestnáct měsíců. Doba trvání protiprávního stavu je zásadním kritériem při posuzování přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zohlednil, že cizinec nebyl nikdy registrován na území ČR u příslušného útvaru cizinecké policie, čímž porušil svou oznamovací povinnost dle § 93 zákona o pobytu cizinců, po celou dobu neoprávněného pobytu neměl sjednané zdravotní pojištění, čímž dále porušoval povinnosti uložené právním řádem, zdržoval se na území bez jakéhokoliv oprávnění po dobu delší než 16 měsíců. Cizinec vstoupil na území EU na základě turistického víza vydaného Litvou, přičemž se od počátku zdržoval výhradně na území ČR, což je v rozporu s účelem uděleného víza, nemá na území ČR žádné rodinné, pracovní či jiné sociální vazby, které by svědčily pro hlubší integraci do společnosti. Z výše uvedeného plyne, že cizinec nejenže pobýval na území neoprávněně, ale vědomě nenaplňoval základní zákonné povinnosti, které se vztahují i na krátkodobě či nelegálně pobývající cizince. Nejedná se tedy o pouhé pasivní „překročení doby pobytu“, ale o aktivní vyhýbání se právnímu režimu ČR. S ohledem na to žalovaný konstatoval, že by sám

považoval za přiměřené uložení správního vyhoštění na dobu delší než jeden rok, s ohledem na závažnost a délku porušení.

19. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že k okolnostem svého nelegálního pobytu vypovídal a šlo o první porušení zákona, popsané okolnosti však neumožňovaly uložit kratší délku zákazu pobytu. Situace žalobce se odlišuje od situace cizinců, kteří překročili možnosti bezvízového styku, žalobce vízové povinnosti podléhá, nic nenasvědčuje lítosti žalobce nad svým jednáním ani snaze vycestovat. Soud má za to, že napadené rozhodnutí rozhodně není přísné, spíše naopak, za zjištěných okolností bylo možné uložit i přísnější opatření.

20. V posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah.

21. Žalovaný zohlednil, že cizinec na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí, ani jiný významný osobní nebo sociální ukotvující prvek, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Naopak v domovském státě má cizinec veškeré své rodinné příslušníky. Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval za prací a získáním finančních prostředků, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Skutečnost, že se jedná o první protiprávní jednání, sice může být obecně považována za polehčující okolnost, nicméně sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Cizinec se dopustil vědomého porušení pobytového režimu na území členských států EU po dobu přesahující 16 měsíců, což není zanedbatelná doba, cizinec si nelegálního pobytu byl vědom. V průběhu tohoto období nedisponoval žádným vízem ani jiným pobytovým oprávněním. Pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, je možné se domnívat, že by cizinec i nadále pokračoval ve svém neoprávněném pobytu. Správní orgány zohlednily spolupráci se správním orgánem). Správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu jeden rok je adekvátním opatřením.

22. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je v produktivním věku, na území domovského státu má manželku a čtyři děti, je s nimi v pravidelném kontaktu. Žalobce cíleně zneužil litevské krátkodobé vízum, které využil pro přicestování do ČR za účelem výkonu nelegální práce, doba nelegálního pobytu je velmi dlouhá, nelegální pobyt byl odhalený až pobytovou kontrolou. Žalobce nemá sjednané zdravotní pojištění, na ČR nemá žádné vazby. Spolupráci žalobce se správními orgány za této situace nelze přeceňovat, stejně jako skutečnost, že se dříve jiné nelegální činnosti na území ČR nedopouštěl. Soud nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neshledal, nebyl tedy důvod ani aplikovat § 50a zákona o pobytu cizinců.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně